

вав у Ін-ті сусп. наук АН УРСР (Львів, 1953–75); від 1975 – у Івано-Фр. пед. ін-ті (нині Прикарп. ун-т): від 1990 – зав. каф. історії України. Досліджує історію Прикарпаття, рух опришків 15–19 ст. Організатор Івано-Фр. істор.-мемор. музею О. Довбуша (1995), Музею історії Івано-Франківська (2003).

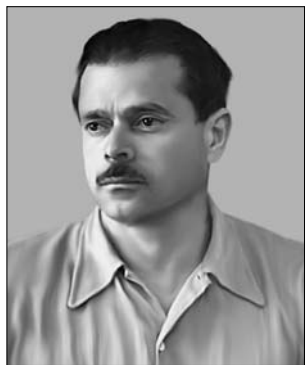
Пр.: Народний герой Олекса Довбуш: Істор. нарис. Л., 1957; Олекса Довбуш – легендарний герой українського народу. Москва, 1959; Селянський рух на Прикарпатті у другій половині XVII – першій половині XVIII ст. К., 1962; Антифеодальна боротьба карпатського опришківства XVI–XIX ст. Л., 1966; Нариси історії Прикарпаття. Т. 1–6. Ів.-Ф., 1992–95; Історія Печеніжина. Коломия, 1993; Історія Коломиї. Коломия, 1996; Історія Івано-Франківська (Станіслава). Ів.-Ф., 1999; Ілюстрована історія Прикарпаття. Т. 1–3. Ів.-Ф., 2002–04; Академік Іван Крип'якевич: До 120-річчя з дня народження. Ів.-Ф., 2005.

Літ.: Володимир Васильович Грабовецький: Бібліогр. покажч. Ів.-Ф., 1993; Уж., 2003; *Veresh M.* Володимир Грабовецький – видатний історик України. Уж., 1996; Володимир Грабовецький у спогадах і листах: До 75-річчя від дня народження. Уж., 2003.

П. І. Арсенич

ГРАБОВЕЦЬКИЙ

Еммануїл Маркович (26. 07. 1912, Сімферополь) – графік. Чл. НСХУ (1953). Учасник 2-ї світ. війни. Бойові нагороди. Навч. у Моск. книжк. технікумі (1931–34). Працював худож-

ником у редакціях г. «Кримський комсомолец» (1937–41), «Красный Крым» (1944–52), «Боевая слава» (1945–47); у 1946–2000 – на Сімфероп. худож.-вироб. комбінаті. Учасник обл. (від 1945), респ. (від 1956), зарубіж. (від 1975) мист. виставок. Осн. галузі – станк. і книжк. графіка. У творчості приділяє увагу контраст. співвідношенням тонових плям, виділяючи у композиції гол. деталь. Автор пейзажів, портретів, картин на побут. та істор. теми. Роботи зберігаються у Сімфероп. ХМ, Крим. крає-

Е. Грабовецький. «Ай-Петрі» з серії «Пейзажі Криму». 1956. Папір, гуаш

знав. музеї. Вийхав до Ізраїлю. (*Див. іл. на с. 198.*)

Тв.: серії – «Партизани» (1949), «Пейзажі Криму» (1956), «Севастопольські замальовки» (1977); оформлення книг – «В горах Таврії» І. Вергасова (1949), «Море шумит» Д. Холендро (1950), «Пламя над Крымом» М. Македонського (1960; усі – Сімферополь); станк. графіка – «Останній катер» (1947), «Сімферопольське водосховище» (1955), «Скелі в Коктебелі» (1960), «Командир партизанського загону Г. Красовський» (1969), «Яхти в Очеретяній бухті», «Херсонес. Дзвін» (обидва – 1977), «Сімферополь» (1984).

Літ.: *Адельшинов Р.* Его искусство в строю // Крым. правда. 1982, 15 дек.

Р. Д. Бащенко

ГРАБОВЕЦЬКІ

– майстри художнього ткацтва і вишивки; подружжя. Батьки *В. Грабовецького*. **Василь Дмитрович** (10. 04. 1885 – 05. 12.

Родина Грабовецьких

1955). Учасник Визв. змагання 1918–20, стрілець УГА, культурно-просвітн. діяч. **Гафія Федорівна** (15. 09. 1883 – 15. 12. 1953). Народилися і помер-

В. та Г. Грабовецькі. Рушник (фрагмент). Полотно, вишивка

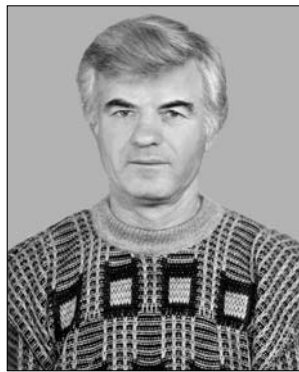
ли в с. Печеніжин Коломий. пов. Станіслав. воєводства, нині смт Коломий. р-ну Івано-Фр. обл. Навч. у М. Кузьменка. Серед робіт – верети, скатертини, декор. хустки, перемітки. Увели складні геом. елементи типу «павучків», «парканців». Персон. посмертні виставки – в Івано-Франківську (1990, 1995, 1998).

Літ.: *Сахро М.* Виткані співанки // Прикарп. правда. 1970, 18 лип.; *Фіголь М.* Ткач з Печеніжина (В. Грабовецький) // Жовтень. 1985. № 8; *Василь і Гафія Грабовецькі*. Ткацтво. Вишивка: Каталог. Ів.-Ф., 1990; *Грабовецький В.* Стрілець куреня Гуцульського (За спогадами батька Василя Грабовецького про його бої за волю України як стрільця УГА) // Тижневик Галичини. 1996, 1 листоп.

П. І. Арсенич

ГРАБОВИЙ

Іван Іванович (16. 10. 1937, с-ще Шахта № 5 Ровен., нині Харциз. р-ну Донец. обл.) – майстер художнього різьблен-

ня на дереві. Чл. НСХУ (1992). Закін. Киргиз. с.-г. ін-т (Фрунзе, нині Бішкек, 1965). Працював у ньому викл. (1965–85), від 1974 – зав. каф. буд. механіки та інж. конструкцій; у Нац. академії природоохорон. і курорт. буд-ва (Сімферополь, 1987–98): доц. каф. опору матеріалів та буд. механіки; від 2000 – доц. каф. експлуатації та ремонту автомобілів Крим. інж.-пед. ун-ту (Сімферополь). Займається скульптурою малих форм, різьбленням на дереві, флоризмом («лісова» скульптура), використовуючи природ. матеріал Криму (ялівець, ясен, клен, кипарис). У роботах відображено пластику, вміння підкреслити різцем характер персонажа. Створив галерею лісової та садово-парк. скульптури у Сімферополі (1992). Учасник мист. виставок від 1970. Персон. – у Феодосії (1990), Ялті (1992; обидва – АР Крим), Києві (1999, 2001), Алушті (АР Крим, 2000). Під літ. псевдоні-

мом Грабовський видав кн. «Друидотерапія» (1999), «Фантазія кримського леса» (2003; обидві – Сімферополь). (*Див. іл. на с. 206.*)

І. Грабовий. Блюдо «Святкове». 1997. Дерево, різьблення

Тв.: декор. панно «Дарунки моря» (1988); вази – «Княгиня» (1990), «Фантазія лісу» (1993), «Екологія» (1994); блюдо «Святкове» (1997); лісова пластика – «Танцівниця» (2000), «Мадонна» (2003); тибет. та слов'ян. обереги (2001).

Р. Д. Бащенко

ГРАБОВИЙ

Олександр Миколайович (16. 09. 1962, Київ) – лікар. Д-р мед. н. (2000), проф. (2004). Закін. Київ. мед. ін-т (1986), де відтоді й працює (нині Нац. мед. ун-т): від 2003 – проф. каф. гістології та ембріології, водночас від 2004 – зав. н.-д. лаборатор. центру. Вивчає реактивні властивості тканин в експерименті та при патол. станах людини.

Пр.: Формирование нервного аппарата семенников крыс в постнатальном онтогенезе // Докл. АНУ. 1992. № 12 (співавт.); Ізопропанол-целюїдин-парафіновий метод заливки матеріалу для гістологічних досліджень // Укр. журн. мед. техніки і технології. 1994. № 1–2 (співавт.); Реакції регенераційної неврони сідничного нерва щурів на дію нордреналіну та пропранололу // Нейрофізіологія. 1999. Т. 31, № 1.

А. К. Коломіїцев

ГРАБОВИЧ

Григорій (12. 10. 1943, Краків) – літературознавець. Чоловік *О. Грабович*. Дійс. чл. НТШ (1982). Закін. Єльський ун-т (м. Нью-Гейвен, шт. Коннектикут, США, 1965), стажувався у Ягеллон. ун-ті (Краків, 1965–66), був у докторантурі Гарвард. ун-ту (м. Кембридж, шт. Масачусетс, 1966–71). Захистив

доктор. дис. «Історія та міф козацької України у польському та російському романтизмі» у Гарвард. ун-ті (1975) і відтоді працює у ньому: зав. відділу слов'ян. мов і літ-р, проф. (від 1983), водночас дир. Укр. дослідн. ін-ту при Ун-ті (1989–96). Досліджує укр. і польсь. літ-ри, міжслов'ян. літ. зв'язки, проблеми теорії літ-ри. Літературознавчі дослідж. Г. ґрунтуються на зваженій методол. базі, що склалася шляхом урахування різних теор. підходів сучас. зх. літературознавства (від Р. Інґардена до Г.-Р. Яусса) і знала влас. еволюції. Для праць Г. з історії укр. літ-ри характерний компаративіст. вимір. Водночас він розглядає історію літ-ри як цілісну семіотичну систему, не тільки як процес, а й сукупність текстів, на яких зосереджується як на «силових точках» (вони рясно означені в різних істор. періодах укр. літ-ри – від Івана Вишенського й Касіяна Саковича до П. Тичини і Є. Маланюка). У різні часи й у різних співвідношеннях використовуючи методи та ідеї феноменології, герменевтики, постструктуралізму, деконструкції, окремі варіанти психоаналітики, культурол. настановлення, Г. однак не ідентифікує себе цілком з жодним із цих напрямів, схилиючись до думки, що «сувора послідовність, монолітичність інструментарію не сумісна із широкою, саме історично-культурологічною гамою порушуваних тем». Чимало місця у працях Г. посідають питання жанрів і стилів, їхніх функцій у формуванні укр. літ-ри, їх динаміки, питання канону і пов'язаної з ним рецепції літ. творів і літ-ри в цілому (модель рецепції, на думку Г., «мала би бути пріоритетною для українського літературознавства», оскільки історично сприйняття укр. літ-ри в панів. «загальному

російському контексті» було центр. проблемою «для цілого новітнього українського культурного процесу і для становлення національної свідомості»). Органічна якість способу мислення й письма Г. – послідовна полемічність, зумовлена, по-перше, розумінням процесу осмислення історії літ-ри як ніколи не закінченого і завжди нескінченного, що, отже, потребує постійно нових інтерпретацій та дискусій навколо них; по-друге, особливостями твор. темпераменту автора, схильного до азарт. протиставлення влас. розуміння речей чужому – як форми самоствердження. Акцентованою полемічністю відзначаються праці Г. про Т. Шевченка (чи не центральні в його наук. доробку, зокрема кн. «Шевченко, якого не знаємо», численні статті). «Разом із зростанням культу Шевченка його поетичні твори стали розглядати як зручне вмістилище нескладних почуттів», – стверджує Г., певне, маючи на увазі читац. рецепцію. Цю думку (загалом вона не нова) можна прийняти з певним обмеженням. Інше спостереження стосується традиц., насамперед рад., шевченкознавства, яке, за Г., «визнавало лише метафоричний або лише метонімічний рівень його поезії» (прибічників першого підходу Г. кваліфікує як «ідеологів», а другого – як «емпіриків», між якими, мовляв, немає згоди). Натомість Г. вважає, що Т. Шевченко як поет «висловив себе мовою, яку дотепер повністю не навчилися розшифрувати його критики...», – хоч, застерігаючись від закидів в огульному ігноруванні «догравовичівського» шевченкознавства, він визнає принаймні таке: «...в найостанніших нерадянських роботах з шевченкознавства декілька авторів, здається, виказали свою обізнаність з тим фактом, що художній всесвіт Шевченка великою мірою символічний і закодований». Цим кодом, на думку Г., є міф, як його розумів структуралізм в його антропол. варіанті (К. Леві-Стросс). У такої позиції є сильні й слабкі сторони, тому Г. уточнює: «Я ніяк не тверджу, що Шевченкова поезія визначається внятково міфологічним мисленням». У всякому разі, Г. запропонував

ряд ідей, які, виводячи на «глибинні структури» Шевченкової поезії, стали принципово новим словом у шевченкознавстві. Це, зокрема, інтерпретація символів не самих собою, а у співвідношенні їх та структур, що їх породжують; психол. коду самозображення, «символічної автобіографії», якою є Шевченкова поезія; синхронності витвореного поетом світу (неподільності минулого, сучасного і майбутнього); опозиції «ідеальної спільноти» та «суспільних структур» (за В. Тернером); «міленарності» (за Н. Коном). Ці новації не лише викликали обговорення й дискусії, а й наразили на гостре заперечення з боку частини шевченкознавців та особливо патріот. читац. кола. Почасті йшлося про неадекватне сприйняття вживаної Г. наук. термінології. Так, «міф» деякі опоненти Г. розуміли не як форму існування універсал. і позачасових істин, а як синонім вигадки – отож відповідно обурювалися уявленням «приниженням» великого поета. Таке ж «приниження» вбачали і в намаганні з'ясувати різницю між «сакральним» у Шевченка – і «профаним», між «непритосованим» Шевченком (Шевченко-поетом) – і «притосованим» (Шевченкоком рос. прози і малярства), – хоч насправді Г. тільки загострив проблему, до якої зверталися й деякі попередні дослідники: проблему «інакшості» другої іпостасі Т. Шевченка, в якій немає центр. для його поезії абсолюту заперечення імперії, немає нац. «міфу» або вони послаблені (що, звичайно, аж ніяк не применшує худож. цінності російськомов. повістей, а тим більше його маляр. спадщини). Утім тут, мабуть, не враховано часовий вимір (еволюції «настроїв» Т. Шевченка), обставини написання російськомов. повістей та їх адресат (читац. публіка всієї імперії, до якої треба було звертатися інакше, ніж до однодумців-земляків). Шевченкову поезію Г. прагне розглядати не фрагментарно, а системно, – саме в систем. підході шукаючи розгадки цілісності та її унікальності. Це дає можливість окреслити її наскрізні «силові лінії», константи. Однак тут важко уникнути і схематизації та певного збіднення, оскільки поет. світ за своєю природою спонтан-

ний і може змінюватися в часі, а «система» схильна відтинати все «невкладисте». До того ж у цій систем. конструкції деякі константи виглядають послабленими. Насамперед це стосується істор. і соц. вимірів Шевченкової творчості. Можна зрозуміти нехиті Г. до стереотипів рад. літературознавства. Однак помимо всіх стереотипів, скажімо, кріпацтво було гол. проблемою і укр., і рос. життя, поза якою неможливо уявити ні укр., ні рос. літ-ру середини 19 ст., а тим більше поезію Т. Шевченка, одностайно визнану і тоді ж, і пізніше найпотужнішим голосом протесту проти кріпос. рабства. Тим часом у Г. не виявилось «інструментарію» для розмови про цей вимір Шевченкової поезії. Так само не добре прислужилася йому певна «замороженість» соц. чуття і в спробі розгадати незвичайну зосередженість Т. Шевченка на образах дівчини, жінки, матері: він якось радо використовує можливість перевести розмову в спрощено-гендерний план. Тим часом соц. вимір – урахування життєвої долі дівчини й жінки в кріпац. сусп-ві – дає змогу присутніше інтерпретувати психол. і етич. зміст відповід. проблематики у Т. Шевченка. Попри дискусійність окремих моментів, ті нові «горизонти бачення» творчості поета, які пропонує Г., є принциповим поглибленням наук. позицій сучас. шевченкознавства. Постійне зацікавлення викликає у Г. постать І. Франка. Йому присвячено, зокрема, блискучий «Триптих про Франка», в якому скрупульозно розглянуто складну гаму Франкових оцінок А. Міцкевича в контексті впливів і відштовхувань; драстичні мотиви «валеродизму» в широкому історико-літ. діапазоні; «пророцтво» Франка, яке найбільше означалося в поемах «Смерть Каїна» та «Мойсей», що, на думку Г., «становлять осердя не лише Франкової біблійної тематики, але і його самопроекції як поета». П. Куліш і М. Драгоманов також приваблюють Г. масштабістю світогляду та культур. продуктивністю; водночас дослідник змушений наголосити на нечутливості укр. сусп-ва до багатьох їхніх ідей, що не втрачали своєї актуальності в різних істор. час. Образ невикористаних можливостей, втрат і обривів лінії розвитку, добре

відомий укр. думці, присутній і в працях Г. Компаративіст. мислення Г. (разом з прагненням до системності) знайшло простір у працях на теми укр.-польс. та укр.-рос. літ. взаємин; щодо останніх він позиціонує себе і як демістифікатор, даючи огляд стереотипів і фальсифікацій рад. доби та «знімаючи» їх за допомогою ґрунтов. критики. Г. створив великий корпус текстів англ. і укр. мовами. Не всі вони видані в Україні. Дослідн. потенціал, витончений методол. інструментарій і енергійна стилістика Г. забезпечили йому авторитет серед наук. молоді, і можна вже говорити про своєрідну «школу Грабовича» в модерному укр. літературознавстві. Г. є засн. ж. «Критика» (від 1997), що дає профес. огляд широкого кола явищ літ., культур. і політ. життя, а також однойм. вид-ва, що спеціалізується на випуску неординар. історіознав. та культурол. продукції.

Пр.: Тусяна's Černih // Harvard Ukrainian Studies. 1977. Vol. 1, № 1; The History of Polish-Ukrainian Literary Relations // Poland and Ukraine: Past and Present. Edmonton; Toronto, 1980; A Consideration of the Deep Structures in Shevchenko's Works // Shevchenko and the Critics, 1861-1930. Toronto, 1981; Toward the History of Ukrainian Literature. Cambridge, 1981; The Poet as Mythmaker: A Study of Symbolic Meaning in Taras Ševčenko. Cambridge, 1982; Between History and Myth: Perceptions of the Cossak Past in Polish, Russian and Ukrainian Romantic Literature // American Contributions to the Ninth Intern. Congress of Slavists. Kiev, 1983. Vol. 2; The Jewish Theme in Nineteenth and Early Twentieth-Century Ukrainian Literature // Ukrainian-Jewish Relations in Historical Perspective. Edmonton, 1988; Із проблематики символічної автобіографії у Міцкевича і Шевченка // РЛ. 1989. № 3; Восприятие Т. Шевченко и развитие украинского национального сознания в XIX в. // Славянские и Балканские культуры XVIII-XIX вв. Москва, 1990; Шевченко як міфотворець. К., 1991; 1998; У пошуках великої літератури. К., 1993; Гоголь і міф України // Сучасність. 1994. № 10; Семантика котлярівщини // Там само. 1995. № 5; Заклинання українського модернізму // Січ. 1996. № 1; Кобзар, Каменяр та дочка Прометея // Критика. 1999. № 12; Шевченко, якого не знаємо. К., 2000; Літературне історіописання і його контексти // Критика. 2001. № 12; Le poète national: le cas de Mickiewicz, Pouchkine et Chevtchenko // Mythes et symboles politiques en Europe Centrale. Paris, 2002; До історії української літератури. К., 2003; Тексти і маски. К., 2005.

Літ.: G. S. N. Lucky... // J. Ukrainian Studies. 1982. Vol. 7, № 2; L. Rudnytzky... // The Polish Review. 1983. Vol. 27, № 3; J. Fizer. Mythmaking: A Redundance of the Pre-Existent Structures or A Bricolage of the Creative Act? // Poetic Today. 1983. Vol. 4; M. Tarnawsky... //

World Literature Today. 1984. Vol. 58, № 1; Білий О. В., Бородин В. С. Поетичний символ і можновладдя історії // РЛ. 1985. № 8; Жулинський М. Міфологічний метод Джорджа Грабовича // Всесвіт. 1988. № 5; Павлишин М. До «Історії української літератури» Г. Грабовича // Павлишин М. Канон та іконостас. К., 1997; Наєнко М. Методологічні візії, дискусії і перспективи на межі століть // ЛУ. 2001. 8 лют.; Гундорова Т. Історична формула Григорія Грабовича // Сучасність. 2001. № 6; Лучук І. Григорій Грабович як призма українського літературознавства // Там само. 2005. № 3.

І. М. Дзюба

ГРАБОВИЧ

Оксана (11. 11. 1944, м. Живець, Польща) – антрополог, культуролог. Дружина Г. Грабовича. Закін. Ягеллон. ун-т (Кра-

ків, 1966), навч. у Гарвард. ун-ті (1971–73) й Ун-ті шт. Массачусетс (1974–80), де захистила доктор. дис. «Persistence and Change in Values, Attitudes and Beliefs: A Study of the Ukrainian Community in the US» («Цінності та орієнтації укр. діаспори в США», 1988). Від 1989 – н. с. Укр. наук. ін-ту Гарвард. ун-ту. 1976–81 – організатор і 1-й куратор Укр. музею у Нью-Йорку, організувала постійні виставки: «Укр. нар. мист-во» (1976), «Укр. писанка» (1977), «Укр. тканини» (1979), «Укр. рушники» (1981). Співорганізаторка виставки «Полісся» на базі фотоматеріалів польс. антрополога Ю. Обрембського (1976). Її праці про життя балкан. номадів (саракачані) і сучас. селян у Польщі опубл. в польс. наук. виданнях. Застосувала метод структур. антропології у дослідж. явищ культури. Спільно з чоловіком досліджувала польс. (Ю. Словацький), рос. і укр. (М. Гоголь і Т. Шевченко) літ-ри. Від поч. 80-х рр. Г. займається питаннями психоаналізу. Впливовою (і широко коментованою та цитованою) стала її праця про самоокреслення та інтерналізування «тіні» серед сучас. українців, що

поєднує культурну антропологію та юнгів. психоаналіз, – «Колоніалізм і його спадщина в сучасній Україні» // «Арка», 1994, № 1(3). Від 90-х рр. працює над повним виданням укр. дум.

Пр.: Vesillja // Recenzija: Review of Soviet Ukrainian Scholarly Publications. 1971. Vol. 2, № 1; Do pytanńia studiów nad bałkanskimi nomadami // Zeszyty Naukowe Uniwersytetu Jagiellońskiego: Prace i Materiały Etnograficzne. Kraków, 1975. Z. 7; Soviet Collapse and Ukrainian independence: The Cultural and Psychological Factors // Ukraine in the 1990's. Melbourne, 1992; Думи як символічний код переказу культурних цінностей // Родовід. 1993. Ч. 5; The Legacy of Colonialism and Communism // Perspectives on Contemporary Ukraine. 1995. Vol. 2, № 2.

І. М. Дзюба

ГРАБОВЛЯК

Григорій Петрович (06. 03. 1924, с. Мальчівці, нині Барського р-ну Вінн. обл. – 02. 12. 1994, похов. у с. Войнашівка Барського р-ну Вінн. обл.) – військовик. Повний кавалер ордена Слави (двічі 1944, 1945). Учасник 2-ї світ. війни. В армії від березня 1944. Відзначився під час визволення України, форсування Вісли, боїв у Німеччині. 1947 демобілізований, працював на залізнич. транспорті.

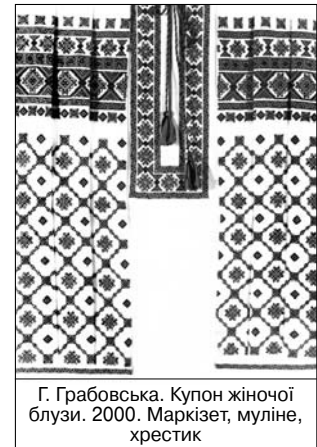
Б. В. Любуна

ГРАБОВСЬКА

Ганна Федорівна (05. 03. 1944, с. Ничипорівка Яготин. р-ну Київ. обл.) – майстриня художньої вишивки. Дружина С. Грабовського. Засл. майстер нар. творчості УРСР (1984). Чл. НСХУ (1984). Закін. Решетилів. ПТУ (Полтав. обл., 1964; викл. П. Кулінич, М. Маляренко, І. Тригуб). Працювала на Черкас. ф-ці худож. виробів (1964–99): твор. майстер, гол. художник. На твор. роботі. Учасниця обл., респ., всесоюз. та міжнар. мист. виставок від 1975. Персон. – у Києві (1995), Черкасах (1999). Роботи Г. вирізняються глибоким знанням етнографії,

високою виконав. майстерністю, що базується на традиціях старовин. нар. укр. вишивки. Для творчості Г. характерні цікаві композиції, і кольор. вирішення. Роботи зберігаються у Черкас. ХМ. (Див. іл. на с. 209).

Г. Грабовська. Купон жіночої блузи. 2000. Маркізет, муліне, хрестик

Тв.: рушник «Ювілейний» (1975); чол. сорочки – «Чумачка» (1977, 1988), «Святкова» (1977, 1980); жін. блузи – «Подольанка» (1978), «Калина» (1984), «Мамина вишня» (1995); порт'єра «Зимова пісня» (1983); покорило «Україночка» (1994); сценічні костюми – «Смерічка» (2001), «Тепле літо» (2002), «Виноград» (2003), «Калина», «Покрова» (обидва – 2004), «Гомін степів», «Народний» (обидва – 2005).

М. І. Бушин

ГРАБОВСЬКА

Марія (справж. – Щербина Марія Михайлівна; 14. 10. 1980, Харків) – поетеса. Чл. НСПУ (2004).

Закін. Харків. ун-т радіоелектроніки (2002), де й працює на каф. філософії. Авторка поет. кн. «Я твоя боль» (1998), «После і ввремя» (2001); обидві – Харків). Творчість Г. – поєднання філософії світосприйняття, міфотворчості та глибокої лірики. Її поезіям притаманні живописна образність, пронизана культур. реаліями, своєрід. симфонізм, обізнаність у світ. літ., культур. і філос. традиціях, щирість почуттів.

Р. О. Катаєва